

Ἀλκίνοος δ' Ἄλιον καὶ Λαοδάμαντα κέλευσε 370
 μουνάξ ὀρχήσασθαι, ἐπεὶ σφισιν οὐ τις ἔριζεν.
 οἱ δ' ἐπεὶ οὖν σφαῖραν καλὴν μετὰ χερσὶν ἔλοντο,
 πορφυρέην, τὴν σφιν Πόλυβος ποίησε δαΐφρων,
 τὴν ἕτερος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιδόντα
 ἰδνωθεὶς ὀπίσω· ὁ δ' ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἀερθεὶς 375
 ῥηϊδίως μεθέλεσκε, πάρος ποσὶν οὐδ' ἀδ' ἰκέσθαι.
 αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ σφαῖρην ἄν' ἰθὺν πειρήσαντο,
 ὀρχεῖσθην δὴ ἔπειτα ποτὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
 ταρφέ' ἀμειβομένω· κοῦροι δ' ἐπελήκεον ἄλλοι
 ἑσταότες κατ' ἀγῶνα, πολὺς δ' ὑπὸ κόμπος ὀρώρει. 380
 δὴ τότε ἄρ' Ἀλκίνοον προσεφώνεε δῖος Ὀδυσσεύς·
 “Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκτετε λαῶν,
 ἡμὲν ἀπείλησας βητάρμονας εἶναι ἀρίστους,
 ἡδ' ἄρ' ἔτοιμα τέτυκτο· σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα.”
 Ὡς φάτο, γήθησεν δ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο, 385
 αἶψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετηύδα·
 “Κέκλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες·
 ὁ ξεῖνος μάλα μοι δοκῆει πεπνυμένος εἶναι.
 ἀλλ' ἄγε οἱ δῶμεν ξεινήϊον, ὡς ἐπιεικές.
 δώδεκα γὰρ κατὰ δῆμον ἀριπρεπέες βασιλῆες 390
 ἀρχοὶ κραίνουσι, τρεῖσκαιδέκατος δ' ἐγὼ αὐτός·
 τῶν οἱ ἕκαστος φᾶρος ἐϋπλυνῆς ἡδὲ χιτῶνα
 καὶ χρυσοῖο τάλαντον ἐνείκατε τιμήεντος.
 αἶψα δὲ πάντα φέρωμεν ἀολλέα, ὄφρ' ἐνὶ χερσὶ
 ξεῖνος ἔχων ἐπὶ δόρπον ἴη χαίρων ἐνὶ θυμῷ. 395
 Εὐρύαλος δέ ἐ αὐτὸν ἀρεσσάσθω ἐπέεσσι
 καὶ δώρω, ἐπεὶ οὐ τι ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπεν.”
 Ὡς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον ἡδ' ἐκέλευον,
 δῶρα δ' ἄρ' οἰσέμεναι πρόεσαν κήρυκα ἕκαστος.
 τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμείβετο φώνησέν τε· 400
 “Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκτετε λαῶν,
 τοιγὰρ ἐγὼ τὸν ξεῖνον ἀρέσσομαι, ὡς σὺ κελεύεις.
 δώσω οἱ τόδ' ἄορ παγχάλκεον, ᾧ ἔπι κώπη

Χορός Ἄλιου καὶ Λαοδάμαντα 370
 (στ. 370-84) Και ο Αλκίνοος τον Άλιο και τον Λαοδάμαντα πρόσταξε μόνοι
 να μούνε στο χορό, μια και κανείς να παραβγεί μαζί τους δεν μπορούσε.
 Αυτοὶ λοιπὸν ἀφοῦ στα χέρια πήραν ωραία σφαῖρα,
 πορφυρή, που ἐφτιαξε γι' αὐτοὺς ο ἐπιδέξιος Πόλυβος,
 αὐτὴν ο ἕνας πάνω στα σκούρα σύννεφα συνέχεια πετούσε 375
 το σώμα προς τα πίσω γέροντας· ο ἄλλος πάλι ψηλά ἀπὸ τη γη πηδώντας
 με ευκολία ἐπιανε, προτοῦ στο ἔδαφος πατήσει με τα πόδια.
 Αφοῦ λοιπὸν ἐπαιξαν με τη σφαῖρα πετώντας στον αέρα κατακόρυφα,
 ἔπειτα πάνω στη γη που τόσοι τρέφει ἐπιασαν το χορὸ
 με ἀπειρες φιγούρες μεταξύ τους· ἄλλοι ἐπίσης νεαροί, στο κέντρο ὀρθιοι,
 κρατούσαν το ρυθμὸ με παλαμάκια, και πολλή βουή στον ουρανό υψωνόταν. 380
 Και τότε στον Αλκίνοο ἀπευθύνθηκε και εἶπεν ο θεῖος Ὀδυσσεύς·
 «Ἀλκίνοε ἡγήτορα, υπέρτατε αὐτῶν που κατοικούν ἐδῶ,
 κι ἀπείλησες πως εἶστε ἀριστοὶ χορευτῆς
 και ὄντως ἀποδείχθηκε· δέος με συνέχει κοιτώντας.»
 Ἔτσι εἶπε, σκίρτησε δε ἀπὸ χαρὰ η ἱερὴ ορμὴ του Αλκινόου, 385
 κι ἀμέσως προς τους Φαίακες τους φιλοτάξιδους ἀγόρευσε και εἶπε·
 «Ἀκούστε, των Φαίακων ἀρχοντες και ἡγήτορες·
 αὐτὸς ο ξένος πολὺ μου φαίνεται πως εἶναι συνετός.
 Ἀλλὰ εμπρός, δῶρα ξενίας ας του προσφέρομε, ὅπως ταιριάζει.
 Δώδεκα σ' ὅλο το δῆμο ἀρχοντες βασιλεῖς 390
 ἡγεμονεύουν, κι ἐγὼ ο ἴδιος δέκατος τρίτος·
 καθένας ἀπὸ ἐσὰς μανδύα σ' αὐτὸν να φέρετε ολοκάθαρο,
 χιτῶνα ἐπίσης και ἕνα τάλαντο πολύτιμου χρυσοῦ.
 Μαζί ἀμέσως ὅλα να τα φέρομε, στα χέρια του ἐχοντάς τα
 ο ξένος στο δειπνο να προσέλθει ὅλος χαρὰ μες στην ψυχὴ του. 395
 Ο δε Εὐρύαλος προσωπικά αὐτὸν με λόγια να ἐξιλεώσει
 και μ' ἕνα δῶρο, μια και δεν μίλησε καθόλου ὅπως ἔπρεπε.»
 Ἔτσι εἶπεν, κι ἐκεῖνοι ὅλοι ἐπιχροτούσαν και παρότρυναν,
 και ο καθένας τους τα δῶρα κήρυκα ἐστελε να φέρει.
 Και προς αὐτὸν πάλι ο Εὐρύαλος ἀπάντησε και εἶπε· 400
 (στ. 400-15) «Ἀλκίνοε ἡγήτορα, υπέρτατε αὐτῶν που κατοικούν ἐδῶ,
 ἐγὼ λοιπὸν τον ξένο θα ἐξιλεώσω, ὅπως ἐσύ προστάξεις.
 Αὐτὸ το ξίφος θα του δώσω το παγχάλκινο, στο οποίο λαβή